

F. t. 1. om styrelse af højere uddannelsesinstitutioner.

Det vil sige, at de højere uddannelsesinstitutioner herudover i praksis og i overensstemmelse med traditionen bevarer den selvstændighed, der går ud over reglen i § 35.

Til § 36.

Reglen er i det væsentlige foreslået i en betænkning fra marts 1971 fra det af rektorkollegiet nedsatte censorudvalg. Censorudvalget har foreslået, at der kun kan klages over eksaminationen, og man har begrundet modstanden mod klagebehandling over en given karakter med, at ingen anden instans kan på andenhånds referat afgøre, om en karakter, der er givet for en mundtlig præstation, måtte være urigtig.

Dette standpunkt kan i og for sig tiltrædes, men dels afholdes der i vid udstrækning skriftlige eksaminer, dels kan det ikke helt udelukkes, at der i enkelte tilfælde kan skaffes fornødent bevis for en mundtlig præstation.

Man har stort set fulgt censorudvalgets forslag, der gik ud på, at ankekommissionerne sammensættes af to medlemmer, udpeget af vedkommende studienævn, af vedkommende censorformand eller censornæstformand samt af to censorformænd fra andre fag, idet man bl. a. af hensyn til arbejdsbyrden foreslår, at der i stedet for to censorformænd fra andre fag udmeldes to censorer. Det foreslås at lade studienævnene foretage udmeldelsen.

Begrundelsen for forslaget om ankekommissioner er, at en klage kræver en både hurtig og sagkyndig behandling. Da undervisningsministeriet ikke råder over sagkyndighed, foreslås det, at ankekommissionernes afgørelser er endelige i forholdet til ministeriet. Herved vil der ske en ønskelig aflastning af ministeriets arbejdsbyrde.

Det er naturligvis med forslaget ikke hensigten at afskære en klager fra at gå til domstolene med en klage over en urigtig behandling af en eksamenssag.

Til § 37.

Denne regel er ny. Den er foreslået af konsistorium for Københavns Universitet i forbindelse med stridighederne inden for det sociologiske område.

For at anvende dispensationsreglen kræves der enighed mellem vedkommende konsistorium og undervisningsministeren. Den kan kun anvendes for en begrænset periode, maksimalt formentlig

den længste funktionsperiode (3 år), og den kan kun bruges inden for et bestemt fagområde eller for et begrænset antal fagområder. Reglen kan finde anvendelse, når forholdene er blevet så tilspidsede, at der ikke er rimelig udsigt til, at ordnede forhold kan opnås.

Hvad der skal sættes i stedet for de nævn og råd, der ellers skulle have fungeret, må ganske afhænge af situationen, men blandt mulighederne er udpegelsen af en eller flere fagkyndige personer uden for vedkommende område, eventuelt helt uden for institutionen, der suverænt kan lede området.

Til § 38.

Reglen er nødvendiggjort af, at der under centrene er uddannelser fra flere ministerier og på forskellige niveauer og med forskellige styreformer. Der må derfor oprettes fælles planlægnings- og styrelsesorganer, der kan fungere, indtil integrationen af uddannelserne, forskningen og styrelsesformerne er gennemført.

Til § 40.

Som anført i bemærkningerne til § 9, stk. 2, vil enkelte institutioners statut kunne blive et meget omfangsrigt værk, som det vil tage ret lang tid at udfærdige. Det er derfor i stk. 1, forudsat, at der gives institutionerne en rimelig frist på ca. 1 år til at udarbejde forslag og få den godkendt.

Da der imidlertid efter de gældende regler skal være valg til de styrende organer ved de fleste institutioner allerede i efteråret 1973, og da det er ønskeligt at få repræsentanter for de tekniske og administrative medarbejdere indvalgt i organerne snarest muligt, foreslås det derfor i stk. 2, at såfremt kollegiale organers funktionsperiode udløber, inden en fuldstændig statut kan udarbejdes, må nyvalg afholdes i overensstemmelse med dette forslags regler. Det vil sige, at der skal udfærdiges en delstatut med de fornødne valgregler, ligesom undervisningsministeren må udarbejde de nærmere regler om de valgmåder, der vil kunne anvendes.

Da der i de nu fungerende kollegiale organer ikke sidder repræsentanter for de tekniske og administrative medarbejdere, kan reglen i § 20, stk. 2, 1. pkt., ikke bringes i anvendelse for så vidt angår denne valggruppe. Det foreslås derfor i 2. pkt., at det er samarbejdsudvalgets personalerepræsentanter, der i forvejen organisatorisk repræsenterer denne valggruppe, som træffer de fornødne afgørelser ved første valg.